

Ramon Enrich

El conec de fa anys. Quan el vaig conèixer era un marrec hiperactiu, no parava mai. Em sembla recordar que va ser a Igualada, en l'època gloriosa de Cal Ble, un lloc meravellós on es feia cultura en sentit ampli, cosa que vol dir que incloïa la gastronomia. Llavors això era una novetat. Cal Ble era una antiga casa patrícia que va ser restaurada amb tots els ets i uts. Tenia una cuina amb tots els avenços tècnics i al seu restaurant s'hi menjava esplèndidament. Hi havia una sala d'actes i exposicions i recordo que hi vaig exposar una sèrie de bodegons que van servir d'acompanyament a una taula rodona amb Ferran Adrià, Javier Tomeo, Jordi Teixidor, Carme Casas i jo mateix. No recordo si hi havia algú més. En Ramon era una mica el responsable de la imatge de Cal Ble. Hi havia pintat un mural càlid i misteriós, com és la seva pintura, i per la casa hi havia obres seves i fins i tot un gran cartell de David Hockney, dedicat, perquè en Ramon és amic seu. Cal dir que Ramon Enrich és nebot de Maria Enrich, escriptora, que era l'amfitriona ideal, juntament amb el seu marit, de Cal Ble. En Ramon, dins de la seva hiperactivitat de llavors i d'ara, hi incloïa la pràctica de la generositat. Quan vaig fer aquella exposició a Cal Ble, em va venir a buscar els quadres a Barcelona, em va ajudar a carregar-los al seu cotxe i, un cop allà, em va ajudar a penjar-los. Després em va dur al seu taller, un lloc màgic, m'atreviria a dir, ple de coses diverses, mobles recollits arreu, marcs antics, bastidors, ferros, tubs, caps... Quan m'ho va haver ensenyat tot, vam anar a cals seus avis. No hi havia ningú, però ell

NARCÍS COMADIRA

PINTOR I ESCULTOR

va saltar la tanca de l'hort i em va obrir la porta. De fet, havíem de collir un bon ram de menta per decorar les taules de Cal Ble, la decoració floral de les quals ell es cuidava, no sé si sempre, però sí en aquella ocasió que celebràvem un simposi sobre la "dieta atlàntica". Després del robatori de la menta, em va portar al taller de disseny gràfic que compartia amb Lluís Jubert. Ramon Enrich és un enamorat de la tipografia i sovint apareixen lletres a les seves obres. Lletres gegants sobre façanes de cases inventades, lletres escampades sobre fons de colors, moltes vegades sense sentit. A Ramon Enrich li agrada la forma de les lletres, una forma que no significa res. Al cap d'un temps em va demanar un escrit per a una exposició seva. Vaig tornar a Igualada. Vaig veure les obres. En aquell temps, ja n'havia vist, al seu taller i en alguna exposició barcelonina, i em fascinaven aquells paisatges solitaris, amb un component, a vegades nord-africà, barrejat, però, amb alguna cosa dels jardins italians i francesos i, alhora, tot plegat passat pel filtre d'un polígon industrial una mica oníric. I tot pintat amb gran ofici, amb un domini de la pinzellada i el regalim i el color extraordinaris. Formes ge-

omètriques pures, arquitectures solitàries, safareigs, xiprers, boixos retallats, canalets d'aigua, portes estretes... A vegades amb uns blaus celestes impol·luts, a vegades amb tons rosats cendrosos, mangres que cremen, ocres amb mil matisos. Verds de malaquita lletosa. I torres, ziggurats, piscines. I més boixos retallats, ara en forma esfèrica, escampats simètricament, marcant territoris impossibles. Tot plegat envoltat d'una estranya pau, dins d'un buit metafísic. Tota la seva hiperactivitat vital quedava com apai-vagada en la seva pintura. Però la processó va per dintre. La pau, l'equilibri, la simetria, l'ordre, cremaven amb una estranya febre que els feia fascinants.

Li vaig escriure el text. I, generós, em va regalar una petita pintura que considero un tresor. La va pintar expressament i la va titular *La casa del poeta*. Una caseta rosa amb una porta estreta en un paisatge de somni, una mica italià, de fons de retaule. No cal dir que, quan la miro, sovint, perquè la tinc penjada a casa, penso en ell i el veig amunt i avall, com sempre, pintant, esclar, però també furgant en les deixalleries, entrant en fàbriques abandonades, ficat en mil activitats igualadines.

Ara Ramon Enrich exposa, des de finals de gener i fins a finals d'abril, a l'espai Volart de la Fundació Vila Casas. És una ocasió magnífica per veure obra seva en abundància, per fruit de tots els matisos de la seva creativitat. És el reconeixement a una trajectòria sense alts i baixos, segura, constant, generosa, original, amb una visió del món gens complaent que, després de desconcertar-nos i neguitejar-nos una mica, només una mica, ens fa companyia.